

tror, at Nationalbanken alene kan ordne det. Der er kun een Vej frem, og det er et Samarbejde mellem Staten og Nationalbanken for at bringe vort Pengevæsen i Orden. Jeg haaber, at Venstre, naar Forslaget kommer til at ligge for, vil vise sin Villighed til at søge gennemført det, der er Resultatet af Forhandlingerne mellem de to Faktorer, hvis Samarbejde er en Nødvendighed.

Justitsministeren (Steincke): Jeg beundrer de to ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Rode, mest dog det sidstnævnte ærede Medlem, for, at det har været disse ærede Medlemmer muligt i Løbet af den korte Tid, der er gaaet, fra jeg fremsatte min udførlige Redegørelse, til de tog Ordet, at imødegaa den saa omhyggeligt og udførligt, som det er sket, ja, endogaa imødegaa en hel Del af det, der ikke staar i den. I øvrigt har de to ærede Medlemmers Indlæg, og navnlig det ærede Medlem Hr. Rodes, drejet sig dels om Sædelighedsforbrydere og dels om en anden Forbryder, der i Øjeblikket er Justitsminister. Jeg har jo hørt, for ikke at sige læst, om Forbedring af mine beklagelige Mangler saa ofte, at selv en saadan Udlægning af disse som den, en Ordets Mester som det ærede Medlem Hr. Rode fremkom med, ikke var i Stand til at gøre noget virkelig dybt Indtryk paa mig. Dog vil jeg i fuldt Alvor sige til det ærede Medlem Hr. Rode, som raadede mig til at overveje hans i yderste Venskabelighed fremsatte Henstillinger om at forbedre mig — i Enrum, at det gør jeg hver eneste Aften, hver eneste Aften, og det har jeg gjort fra jeg som ganske lille lærte at bede mit Fadervor. Maa jeg uden at blive misforstaaet fremsætte en lille Fortælling, som skal gælde for at være Spøg. Der var en kendt Professor, der nød megen Anseelse, men han havde en kedelig Optræden; han forstod ikke at undgaa at irritere Studenterne. De var i og for sig glade ved ham, og de anerkendte altid hans Dygtighed og hans Evner, men det eneste, de talte om, var disse underlige skarpe Kanter i hans Fremtræden, og til Slut bestemte de sig saa til gennem en lille Deputation at anmode ham om fremtidig at optræde paa en mere facil Maade, mere rullestensagtig. Denne Deputation indfandt sig en Morgen hos Professoren. Han modtog den i største Venskabelighed, endnu større end den, hvormed det ærede Medlem Hr. Rode modtager mig, og da han omsider ikke kunde blive fri for at høre, hvad det var, de havde paa Hjerte,

maatte han jo spørge dem om det, og saa sagde de, at de vilde gerne bede ham om, naar han fremtidig mødte overfor Studenter og Kandidater, at lægge Vind paa en anden Optræden; han sagde saa: De aner ikke, hvor tidt jeg har bestemt mig til det, og jeg gaar ikke hjemme fra en eneste Morgen uden at tænke paa det. Men naar jeg saa ser de Herrer, kan jeg ikke lade være. — Dermed skal jeg forlade det rent personlige, som det ærede Medlem Hr. Rode henvendte til mig, og skal paa ny — det bliver maaske lidt sent i Aften —, men saa i Morgen Aften, overveje. Hvad derimod Realiteten angaar, som formentlig interesserer i hvert Fald Offentligheden mere end min Optræden, vil jeg sige dette: enhver Sag, ogsaa denne, skal bedømmes efter det Tidspunkt, hvor den foreligger, og ud fra de Forudsætninger, der knytter sig til den. Forholdet er her det, at man har kritiseret den administrative Tilbageholdelse af denne Sædelighedsforbryder; man har kritiseret den fra forskellige Sider som Udtryk for Enevoldstendense, som Udtryk for et Ønske om at administrere efter Enevældens Principper, efter Regler, der var Aarhundreder gamle, og som for længst var forladt. Overfor denne Kritik er det, jeg har søgt at vise, at Forholdet i Virkeligheden er det, at der er administrativ Hjemmel for at gaa den Vej, som jeg er gaaet i dette Tilfælde. Jeg har endvidere søgt at vise, at man kunde med Hjemmel i den bestaaende Ret fortsætte denne Praksis. Man kunde her skabe en ny Praksis, som man i Virkeligheden ikke kan sige savner juridisk Hjemmel. Det er til det Brug, jeg blandt andet har anvendt og med Rette har anvendt de to Erklæringer, som de to ærede Medlemmer har opholdt sig ved. Det ærede Medlem Hr. Rode — jeg vil gerne sige her: med Rette — har protesteret mod en Udtalelse af mig, der lød omtrent saaledes: det er paa denne Persons Vegne, man fra forskellig Side dog noget mere tøvende og forsigtigt end sædvanlig har angrebet mig for uforsvarlig Administration — jeg vil sige, med Rette, for saa vidt som jeg der overhovedet skulde have tænkt paa det ærede Medlem Hr. Rode. Men jeg kan berolige det ærede Medlem med, at jeg paa ingen Maade med disse Udtalelser sigtede til ham. Det ærede Medlem sagde jo ogsaa udtrykkelig i sin Tale forleden, at han ikke bebrejdede mig min Afgørelse i denne Sag, og endvidere fremgaar det ogsaa af den Form, jeg gav den Udtalelse, at jeg ikke kunde sigte til det ærede Medlem; thi naar jeg siger, at man angriber mig, dog noget